

som vilde gjøre et privat Lovforslag, at han enten selv eller ved fremmede Kræfter vidste at bringe den Ting, han vilde foreslaae, i en saadan Form, at det fortjente Navn af et Lovforslag. Hvad § 12 angaaer, troer jeg ikke, at der er noget urigtigt med Hensyn til Regjeringens Forslag i Udtrykkene „om og hvorledes“ enhver Sag skal fremmes. Saa overbevist som jeg nemlig er om, at det Tilfælde ikke vil møde, at dette „om“ vil komme til Anvendelse paa et Regjeringsforslag, maa man dog ikke glemme, at her ere forskellige Statsmagter, som efter Grundloven gribe ind i hinanden i Tilblivelsen af Lovforslag, og naar man erkjender, at det er det rette Forhold, saa mener jeg ogsaa, at det er med fuld Berettigelse, at man og med Hensyn til Regjeringens Forslag i Regulativet sætter „om og hvorledes“ enhver Sag skal fremmes. Naar det hedder i Slutningen „at det Sidste kan skee enten ved umiddelbart at antage Forslaget til første Behandling i Thinget selv, eller ved at henvise det til Drøftelse i et Udvalg“, saa troer jeg, at dette tilfulde kan komme til Anvendelse saavel paa Regjeringens Forslag som paa private Forslag. Det kan nemlig meget vel være Tilfældet med et Regjeringsforslag, at Gjenstanden, hvormed det beskæftiger sig, er saa stmpel, at den i Forveien er Thingets Medlemmer saa bekendt, at de med fuldkommen Rolighed kunne foretage denne Sag, efter tidlig at være underrettede om, at den vil komme for, og undergive den de 3 Behandlinger uden at nedsætte et Udvalg, og i saa Fald, mener jeg, at Regulativet maa indeholde en Berettigelse for Thinget til efter Omstændighederne at gaae hvilken som helst af disse Veie, det vil. Vistnok er det ikke at omtvise, at Thinget, hvor der er mindste Tvivl i saa Henseende, vil foretrække at nedsætte et Udvalg fremfor ikke at gjøre det, men jeg kan kun ikke erkjende, at det skulde være fornødent med Hensyn til denne Klasse af Forslag. Jeg mener derfor, at Regulativet bør udtale, at man kan vælge begge Veie.

Den Bemærkning, der er gjort, ved den 13 § i Regulativet med Hensyn til de Ord, at Forslaget blot drøftes i dets Almindelighed, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa, førend en Forhandling i denne Henseende har fundet

Sted mellem Udvalgets Medlemmer. Jeg kan kun for mit personlige Vedkommende ikke tilbageholde den Bemærkning, at det ogsaa forekommer mig, at Lovforslag kunne være af saa omfattende Indhold og bevæge sig i saa forskellige Retninger, at den almindelige Behandling — Behandlingen af Principerne, — kunde forgrene sig i forskellige Retninger, og fulgte dette af Lovforslagets Indhold og Bessaffenhed, saa vilde jeg for mit eget Vedkommende ikke finde nogen Strid mellem en saadan Deling af Forhandlingerne og Forskrifterne i Udkastets 13 §. Imidlertid maa jeg forbeholde Udvalget at tage dette Punkt under nøiere Overveielse. Hvad angaaer Tidsbestemmelsen i §§ 14 og 15, da kan jeg — forsaavidt man har antydet at ville foreslaae 3 Gange 24 Timer istedetfor 3die Dagen efter, og derved vælge en fuldkommen fast Tidsbestemmelse, — ikke nægte, at jeg skulde foretrække, hvad der fra Udvalgets Side er yttret, fremfor at fremme Behandlingen ad den Veie, som en anden æret Landssthingsmand har antydet. Det Tal af 10 Medlemmer, som nævnes i § 15 er jo vistnok Tal af den Bessaffenhed, at Enhver maae skjønne, hvad han finder at være passende. Udvalget har troet, at dette Tal kunde ansees passende, men det maa ganske henstilles til de ærede Landssthingsmands eget Omdømme.

Borgen: Maa jeg tillade mig et Par korte Bemærkninger med Hensyn til § 11. Den ærede Ordfører har anført som Forsvar for de Bestemmelser, som ere optagne i denne §, at de skulde være givne, for at spare Forsamlingen Anvendelsen af endeel Tid, som ellers unyttigt vilde blive bortdøst. Jeg troer, at dette ikke vil blive Tilfældet, og kan i alt Fald referere mig til hvad den ærede Ordfører selv har yttret, idet han har maattet indrømme, at endnu een Behandling vilde blive nødvendig i visse Tilfælde. Jeg maa i alt Fald antage, at den Bestemmelse, som indeholdes i §s første Deel, hvorved fastsættes, at Lovforslag, som indgives til Thinget af et af Thingets Medlemmer, maae være affattede i Lovsform, vil være fuldkommen tilstrækkelig til at fjerne den Frygt, som der kunde være for en unødvendig Bortdøst af Forsamlingens Tid. Det er ikke nogen let Sag, at fremsætte